

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LLIBRERÍA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26,

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà véurer
cada semana.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA, PORTAT Á CASA.

Trimestre. 6 ralets.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 ralets.

Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

¡QUÍNA CALOR!!

La calor, lo fret, lo bon temps, la pluja, lo vent, tota classe d'afecció atmosférica es una mina de recursos á que acudeixen en las conversas tots los escassos, que no sé per qué se 'n tè de dir *curts*, de paraulas. No falla: tots aquells que desitxant parlar, no saben cóm fersho per tréurers las paraulas de la boca, comensan per ¡avuy fa calor! ¡avuy fa fret! ¡quína manera de plourer! segons lo temps.

Pero ara, no es solament un recurs dels escassos, sino també una especie de *desfogament* dels pródichs en enrahonar, lo dir: ¡quína calor! ¡aixó no es viurer!

Y ja que tothom parla d'aixó, es necessari que també 'n parlem, porque may nos ha agradat caminar contra la corrent general.

En aquet temps ¡quína calor! sembla 'l sant y senya de tot lo món, es la frase que està mes en voga. Quasi no se sent altra cosa del matí al vespre y fins jo perdo 'l compte de las vegadas que ho dich cada dia. Naturalment: no es aquesta una cosa com lo ¡ja avisarán! y '¡va caure! que sols se diuhen per dir, sino que la que está á l'orde del dia, 's diu porque es una cosa certa; tothom la sent.

Ja n'hi han alguns que la fan servir per frase de recurs, pero no per aixó deixan de sentirla. Escoltin lo que m' escoltava l'altre dia en la Rambla y tindrán una proba dels que prenen la puja del termómetro per un recurs.

Era un sastre que va trobar á un jove que 's

passeijaba fent monadas a las que seyan en las cadiras de la Rambla.

—¿Quán vol anar á casa á pagarme los pantalons y la levita? va preguntarli lo sastre.

—¡Ola! ¡quína calor!! contestá 'l jove. ¿Sab que pocas vegadas havia picat com avuy?

—No me 'n parli, que quasi no 'm deixa treballar aquet temps, digué lo sastre distrahentse del objecte que al jove 'l portava.

—Home, á fe que en aquesta hora no fa pas sol, pero ¡no 's pót respirar!

—¡Si no corre una alé d'ayre!

—Ahí volia passar per casa de vosté, pero al pensar que havia d'atravessar la plassa de Sant Jaume ab aquell sol que estallava, va ferme mudá d'intent.

—Vamos: celebro de veurel tant bo, digué 'l sastre. A casa m'hi trobará també tots los vespres.

—Bueno, bueno; ¡estiga bonet!

¿Veuhén? Aquet sí que hauria contestat poca diferencia lo mateix, si la calor no sigués tanta.

Pero ab lo temps succeiheix lo mateix que ab las caixas, que 'l dia que fan suspensió de pagos, si bè molts ne surten perjudicats, tots los mal pagadors hi tenian capitals, y lo mes calent es á l'ayguera.

Las conversas mes naturals, que no ténen res de rebuscadas, son aquestas:

—¿Qué tal, D. Fulano? ¿Cóm está la seva familia?

—¡Quína calor, D. Menguano! La familia bona. ¿Y la de vosté?

—¡Ja ho pót dir que 'n fa de calor! La me-va també, gracias á Dèu.

O bè entre los enamorats, aquestas altrás:

—¿M' estimas, noy?

—¡Quína calor, nena! ¡Si t' estimo! ¿Y tú?

—¡Tens rahó que fa calor! Deixam ventar.

¡Ja sabs que jo també!

Y aquestas respostas tant naturals provenen de que es una barbaritat los graus que la calor d'avuy dia puja *sobre cero*; com si diguessiam, sobre 'ls que hem de treballar per guanyarnos lo nostre pa de cada dia. Los richs, aquells que lluny de ser *ceros* son *millonaris*, se 'n van á la Cerdanya ó á la Suissa y 's posan la calor *sota*, deixant per aquets barris als que la habem de portar *sobre*. No creguian ara que porque jo estich entre 'ls *ceros*, faig cap carrech als que no ho són, no. Mòlt al contrari: confeso francament que aquet pót ser es l'únich punt en que l'enveja 'm fa bellugar la llengua. Si pogués, créguintme que no m'estaria dient y escoltant com tothom esclama: ¡quína calor!!

Entre 'ls molts raciocinis á que 'm dona lloch lo véurer com estich suant d'un cap de dia al altra, lo següent es lo mes trascendental.

Una de dos: ó no es cert lo que 's diu de que las lleys penals se dehuen aplicar *restrictivament*, ó s'aplica malament la primera pena imposada per Dèu al home.

Ya veuhén vostés com la qüestió prou es mes séria de lo que 's creyan avans de plan-tejarla.

Quan la serp va tentar á la primera de las

donas, ¡cosa que pasma! y Adan va dexarse tentar per la seva hermosa costella, cosa que no pasma tant com l'altra, Dèu va dir al home: *Guanyarás lo pa ab la suor de ton rostre*. Donchs bè: si 'l guanyarse lo pa costés sols la suor del rostre, no tindriam cas; pero es aquet, que 'l guanyar lo pa, sobre tot en lo temps que correm, no 'ns costa sols la suor del rostre, sino també la de la esquena, braços y de totas y cada una de las parts que forman lo cos humá.

¡La lley aquesta, donchs, s'interpreta molt àmplia en la seva aplicació!

¡Y encara ab tanta suor pogués tothom guanyarse lo pa!

Si 'm deixés portar de la ploma, crech que no acabaria en tot avuy d'esposar ideas que 'l *¡quina calor!* me fa passar pel magí, pero 'm sembla que á tothom li succehirá tres quartos del mateix y no faria mes que cansar als amables lectors que ab Lo Noy al devant haurán esclamat móltas vegadas lo mot que serveix de lema á aquest article, de manera que res tẽ de nou.

Per altra part, si 's trobessian al meu puesto, ab lo balcó tencat y las persianas tapadas per mort del *ressol*, efecte del *mólt sol*, veurían vostés *¡quina calor!*

Per acabar diré que encara hi ha gent que troban bó y nou, aquest bany rus continuu continuat que estem prenent, y ho dich perque avuy mateix he sentit aixó:

- ¿Qué diu de bo, senyor Miquel?
- ¡Que aixó no es viurer! *¡Quina calor!*
- ¡Es veritat! ¿No sab res de nou?
- ¡Valgam Dèu! *¡¡QUINA CALOR!!*

L' AVI.

¡LO MEU CARRER!

¡Totas las musicas
Van pel meu carrer!
Cansó popular.

I.

¡Volen una sombra
Sols, del meu carrer?
La pescateria
En dias de peix.
Per ell sempre hi passa
Tot quant don mal temps.
Carros ab banyeras
¡No 'n volguessian mes!
Es un terratrémol
Gros, continuament.
¿Orgas? ¡Santa Verge!
Res me deixan fer,
Que 'm *desorganisan*
Fins lo pensament.
Crida un á la entrada:
¡Draps y ferro vell!
L'altra, á la surtida:
¡Que es viu! ¡Lo xanguet!
Y vé 'l de ¡vinagre!
Passan esmolets,
Los de las gaseosas.

¡Tots los baladrers!
Ja 'ls dich ab franquesa
Que es un desgavell.
¡Totas las musicas
Van pel meu carrer!

II.

Si surto de dias
Per los meus quefers
Ne hi há per tirarhi
Al foch lo *barret*,
Donchs si nou lo porto,
Me 'l deixan tot vell,
Que 'l vehí d'enfrente
La mania tẽ
De regar los testos,
Que 'n tẽ 'ls balcons plens,
Y 'ls balcons regalan
Tant pródigament,
Que ne fan, de pluja,
D'un dia seré.
Vaig á l'altra acera,
¡Ni may que hi anés!
Treuen las alfombras
Y ¡apa! demunt meu
Puntas de cigarro,
Terra, pols, cabells.
¡Veigi, municipi,
Si troba un remey
Y ecsecútil prompte
Per amor de Dèu!
¡¡Totas las musicas
Van pel meu carrer!!

III.

Si acás de nit surto,
¡Ja n'estich de fresch!
L'empedrat adoban
Fa... no se quant temps.
¡Jo crech que es aquella
L'obra de la Seo!
De la escala surto,
No sé ahont poso 'ls peus,
Que 'l gas fa una cara
Com si l'hi degués,
Y á n'aquí ensopego,
Y á n'allí també,
Y veig las estrellas
Sens mirar al cel,
Sens menjar cap sopa,
Sens véurer cuets.
¡Vaja, 'ls asseguro
Que 'n tinch un bon feig!
Per viurer en calma
Tinch lo pensament
De llogarme torre
Per allá al Putxet
Y fugir d'aquesta
Torre de Babel.
¡¡¡Totas las musicas
Van pel meu carrer!!!

L'ONCLE.

Sembla que 's desperta una gran afició á pujar ab la bomba. L'altra dia un va elevarse ab la senyora Poitevin, y sembla que avuy volen seguir l'exemple altres dos.

No sè si será cert, pero alguns diuen que aquesta afició aludeix á móltas societats que se 'n van cap al cel ab cos y ánima.

* * *

Entre las móltas obras en que 'l célebre trágich Rossi vol donarnos probas del seu talent, hi figura 'l *Sullivan*, drama mólt conegut per aquí. ¡Ja 'm sembla que tindrem bons ratets en lo *Prado Catalan!*

* * *

Diuen de Madrit que troban estrany el que per allá no veigian orenetas y sí falsiots.

No som naturalistas per explicar aixó, pero no 's necessita serho per compèndrer que á Madrit no poden faltarli *falsiots*.

RETRATO.

Llarch de camas, alt de pit,
cap rodó, coll ample y gros,
ulls petits, cabells serdosos
que sercan en vá lo fron:
nas de caball, boca guexa
que n'está buscant rahons
á dos orelles caigudas
sobre propietat del lloch,
barba bífia, que ab lo nas
ínsula donarse petons,
y mirada atravessada
com de brau cansat del jou.
Cellas que deu dirse cella;
pel roig y de tot color
que mirat al llum del dia
fóra pel de tornasol,
alé á qui ningú fa cara,
dentat negra, ullals de gos,
esbufech de manxa vella,
pestanyas ab ribets roig,
ulls verdosos, com la xupas,
y la veu de marrá roch.
Los brazos semblan dos barras
y las mans palas de forn:
los dits, ganxos de romana
ó ams grossos de serca-pous;
y la forsa bruta, tanta
que no 'l arredra mitj món.
Quan camina, son trepitj
trenca 'ls vidrers dels balcons;
si estornuda, fa l'efecte
de una canonada ¡Prou!
Quan se moca 'ls llums apaga,
y de nit se 'l veu tant sols
á las foscas, sens dir res
y voy sempre pels racons.
¿No 'l heu conegut encara?
Dochs es L'HOME DE LA POR.

LO DIDOT.

LAS DELICIAS DE LA TORRE (per T. Padró.)

¡Quina delicia l'anar per aquestas carreteras!

¡Quina delicia la arribada!

¡Quina delicia lo beure ab porrona!

¡Quina delicia lo fer mit, diada entre 'ls tocinos!

¡Quina delicia l'anar á cassar ab aques oreig!

¡Quina delicia lo nadar entre las ocas!

¡Quina delicia lo retirar un xich tar!

¡Quina delicia lo no poder dormir per mes que un vulguia!

Supliquem á alguns assistents al teatro dels Camps Eliseos, que no s' aixequin del puesto avans de acabarse l' últim acte de las funcions. No es per res, sino porque incomodan als demés espectadors y desairan als artistes, que no s' ho mereixen.

¿Qué tenian que dir de *Le Chalet*, per fer la gracia d' aixecarse avans de caurer lo teló? La música es preciosa, y 'm sembla que tant la orquesta com los cantants ho varen fer bè. ¡Veigin, sino, com lo públich va aplaudir en distintas ocasions y va fer surtir á las tres parts de l' ópera al final d' ella! ¿Y donchs? No vulguian fer papers ridículs, que no 'ls vindrá de cinch minuts lo refredárselshi la escarola.

* * *

La Malvesia de Sitjes, pessa en dos actes, que 's podian ben bè reduir á un sol, va ser molt aplaudida en lo teatro dels Camps Eliseos. Lo tipo del *americano*, sobre tot, está perfectament sostingut. La senyora Llorens y 'l senyor Roca varen ferse aplaudir.

Nos va semblar que la senyoreta Amigó, que feya d' home, volia fer massa l' home y exajeraba sobradament alguns ademans. Aixó no va privar de que també arranqués algun picament de mans.

* * *

—¿Qué deya vosté que *La dama blanche* era mes antiga que *Le Chalet*?

—Sí, senyor: ¿quí ho dupta?

—Jo, ho dupto. ¡*Le Chalet* es fet per Adam!

—Y bè: Boildieu va ser primer que Adam.

—¡Ca, home, ca! ¡Vosté voldrá saber mes que la Biblia!

* * *

—Tú: ja hem quedat arreclats ab la Margarida.

—¡Ah! ¿Tant mateix heu fet las paus?

—No: hem quedat que no fariam las paus.

* * *

—¿Qué li sembla del plet que m' ha armat D. Joseph?

—Me sembla que vosté se 'n farà deu pedras.

—¡Home! ¿Deu pedras? ¡Bè 'n surtiré prou barato!

EPÍGRAMAS.

—¡Está ben bo, D. Eduardo!

—Sí: per mal, may he jegut.

—¿Donchs gasta bona salut?

—¡Ca tinch de gastar! la guardo.

—En Joan diu que 's mort de gana, Ell, sa dona y sas tres nenas, Y es dels que fan mes diners.

—¿Y aixó?

—Travalla á la Seca.

MASCLES QUE TÉNAN LA FAMELLA BÉN DIFERENT.

MASCLES.

Bombo.
Cart.
Pilot.
Mánech.
Pa.
Port
Mico
Quadro.

FAMELLAS.

Bomba.
Carta.
Pilota.
Mánega.
Pana.
Porta.
Mica.
Quadra.

Y altres.

—¿Pero que no ho veu, D. Sebastiá? Vosté cada dia grans dinars, diversions, viatxes... ¡Ay, ay, com se 'n va al cel aviat!

—¿Me 'n vaig al cel? ¡No es pas tant mal camí 'l que estich fent!

* * *

—Home, no vol plòurer y aixó es causa de qué m' escassegia la feyna.

—¿Que es pagés vosté?

—No, senyor: sò sabater.

—¿Y que vol dir que es hò per vostés que ploguia?

—Sí, senyor: las sabatas son unas fruitas, que ab la pluja maduran las verdas y cauhen las maduras.

FÁBULA DEL NOY.

Un tronch de bons caballs sempre tirava A un ricatxo senyor, que aixins parlava:

«¡A quants dono que dir!

Si gasto cotxe... Si no sè llegir...

¿Y que no veu la gent tant importuna, Que puch tirar quant vullga, ab ma fortuna?»

D' aquí treyem en clar,

Que molts que són tirats, poden tirar.

LO MESTRE.

SÍMILS BOMBEROS.

¿En qué se sembla la bomba á la iluminació pública?

—En que essent de gas, no dona llum.

¿En qué se sembla la bomba á un bon orador?

—En que s' eleva.

¿En qué se sembla la bomba á un que 's nega?

—En que s' infla.

¿En qué se sembla la bomba á molts paraulas d' un xerraire?

—En que 'l vent se la endú.

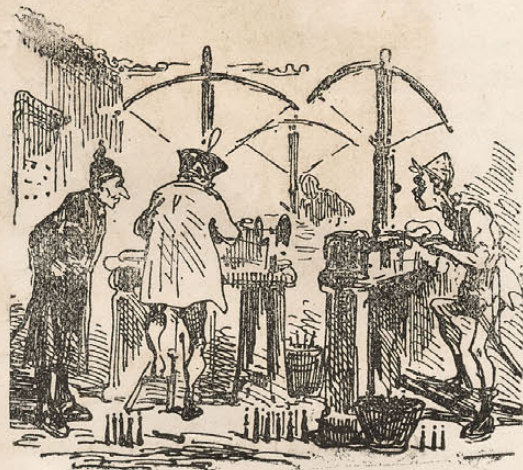
¿En qué se sembla la bomba á una que 's créu una mentida?

—En que está encerada.

¿En qué se sembla la bomba al que ha dormit prou?

—En que s' aixeca.

ENDEVINALLA.

XARADETAS.

I.

Prima es estrem d' home;

Tot, tot es *segona*.

Lo soldat es *tot*

¡A véurer qui 'l troba!

II.

Qui está *prima*, tè salut;

Es *segona* article usual.

Que en tota casa com cal

Hi ha 'l meu *tot*, es sapigut.

Sol-lució á las xaradetas del número anterior.

I. Llu-pia. II. Mar-tell.

Sol-lució á la endevinalla.

Senyor Ambrós, curt de camas y llarch de cos.

Sol-lució al geroglífich.

No es la mel per la boca del ase.

GEROGLÍFICH.

En lo próxim número donarem las sol-lucions.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona. 1866.—Imprenta de Narcís Ramirez y Companyia, Pasatge de Escudillers, número 4.